

ПОЛІТИЧНА АКТИВНІСТЬ МОЛОДІ У СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНОМУ ЖИТТІ УКРАЇНИ ЯК ЗАПОРУКА ЕФЕКТИВНОГО ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ ДЕРЖАВИ

В Україні є фундамент, на якому можна будувати сильну, яскраву, незалежну, унітарну країну. І молодь має відігравати тут ключову роль. Адже наше майбутнє починається вже завтра. Молоді люди повинні йти далі, долучати своїх колег, близьких до ідей державостворення.

У 2014 році наш прапор був під загрозою – у широкому сенсі цього слова. Але ми зберегли державність, і сьогодні у нас є можливість розвивати свій дім. В цьому процесі важлива роль особистості і особистостей. І те, що ми маємо креативну, патріотичну, небайдужу молодь, дає можливість отримати великі перспективи – попри всі загрози й виклики.

Категорія молоді в Україні визначається межами 14–35 років і налічує близько 15 мільйонів людей. Багато хто каже, що від молоді залежить майбутнє країни, але не треба забувати, що і сучасність та кожний громадянин є членами ГО.

Молодь України найбільше цікавиться політикою – про це свідчить Всеукраїнське опитування «Молодь України 2017», здійснене Центром «Нова Європа» та Фондом ім. Фрідріха Еберта спільно з соціологічною компанією GfK Ukraine, що стало однією з найважливіших спроб зрозуміти та оцінити настрої української молоді не лише за останні роки, але й, можливо, за весь час незалежності України.

Зокрема, 65% молодих людей не цікавляться взагалі або скоріше не цікавляться політикою. Із віком ця тенденція зменшується: серед респондентів вікової групи 14–17 років 55% взагалі не цікавиться політикою, тоді як серед вікової групи 25–29 років таких лише 36%. Якщо відсоток залученості молоді у громадсько-політичне життя є достатньо низьким, то відповідно і участь у владних структурах залишає бажати кращого.

Політична участь молодих людей у владі закономірно може починатись з їх власних регіонів, де вони на початках можуть займатись волонтерською, або громадською діяльністю. Для цього необ

хідно, щоб молоді люди бачили перспективу їх регіонів, бажали їх розвитку та самі ставали його частиною.

Громадські об'єднання, як зазначено у ст. 3 «Закону», утворюються і діють на принципах: добровільності; самоврядності; вільного вибору території діяльності; рівності перед законом; відсутності майнового інтересу їх членів (учасників); прозорості, відкритості та публічності [1].

Сучасна правова держава не може існувати без розвиненого громадянського суспільства, як і громадянське суспільство не може бути дієздатним без регуляторного впливу держави, без певного до ступеня державних структур і впливу на управлінські рішення. Громадські організації та спілки, найрізноманітніші угруповання з широким палітром громадянських інтересів, що вирізняються у функціональному просторі громадянського суспільства, структурують громадські інтереси та соціально-політичні переконання і у консолідованому вигляді сприяють їх представленню і захисту у системі державно-громадського управління, для чого можуть використовувати різні механізми.

Тільки громадська активність може бути рушійною силою розвитку громадянського суспільства, яке, в свою чергу, є запорукою ефективного державотворення.

Громадянське суспільство – це не забаганка певної кількості людей, чи вияв надмірного владоловства з їх боку, це неодмінна складова сучасної теорії та практики політичного та державного управління. Українське суспільство, еліта, політикум, звичайні громадяни теж мають усвідомити істину, що наявність дієвого громадянського суспільства – це реальна необхідність сучасного суспільно-політичного життя, без нього досягти суспільного блага, прогресу та особистісної самореалізації неможливо.

Громадянське суспільство найбільш ефективно діє на регіональному та місцевому рівнях, де будуються відносини органів публічної влади та громадян з метою вирішення питань організації життєвого простору, зокрема шляхом взаємодії з регіональною та місцевою владою. Якщо на державному рівні ми можемо говорити про те, що без громадянського суспільства немає правової держави, а без правової держави є неможливим становлення повноцінного громадянського суспільства, то на місцевому рівні територіальні громади, як частина суспільства, також впливають на становлення правової державності через публічно-управлінські процеси, зокрема ті, які стосуються прийняття публічно-управлінських рішень, удосконалення правової бази стосовно реалізації ними права на місцеве самоврядування.

Від того наскільки будуть реалізовуватись ці заходи буде залежати шлях, яким йтиме Україна – або шляхом імітації, створення штучного громадянського суспільства за фасадом якого процвітатимуть кланово-олігархічні схеми, або шляхом справжнього громадянського суспільства з розвинутою громадською мережею горизонтальних зв'язків, прозорою системою публічного управління, суспільства, в якому групи інтересів чи кожен громадянин особисто або через систему інститутів громадянського суспільства мають можливість реалізувати власні потреби та інтереси, мають бажання і можливість приймати участь у прийнятті суспільно і державно важливих рішень, усвідомлюючи при цьому свою відповідальність за долю суспільства.

Поки що ж, враховуючи реальний стан громадянського суспільства в Україні, проблеми правового, організаційного, бюрократичного характеру тощо, які виникають у громадян при намаганні реалізувати свої потреби, інтереси, ініціативи, можна говорити про заходи які дозволять подолати стереотипи та застарілі механізми взаємодії держави із громадянським суспільством і людиною, створити «клімат» для функціонування реального громадянського суспільства, а не його імітації чи навіть фасаду для реалізації корпоративних інтересів, які не мають нічого спільного з суспільною користю. Заходами, які б сприяли подоланню існуючих проблем та пошуку українським суспільством власного шляху до порозуміння та реальної участі в управлінні державою, і зрештою, покращення власного життя.

1. Закон України «Про громадські об'єднання» від 22 березня 2012 року № 4572-VI / Офіційний вебпортал Верховної Ради України. Указ Президента України «Про Стратегію національно-патріотичного виховання». URL: <https://zakon.rada.gov>

2. Scabo L. The relation between NGO's and government / L. Scabo // Centre for security policy. URL: http://www.scsp.hu/test/head/edu/c8/29_en.pdf